

Як карасик побачив новий світ, набрався розуму, дізнався про зелених риб і знайшов друга

(казка)

Оксана Давидова

Карасик був ще зовсім маленький — він народився лише цієї весни. І йому все-все було цікаве. Він веселився під теплими сонячними промінчиками, які прогрівали воду в рідному ставку карасика. Промінчики світили крізь зелені водорості і здавалося, що тут цілий підводний ліс! В ньому так весело було грати в хованки разом з іншими рибками!

Та одного дня стало трохи прохолодніше. Сонечко світило вже не так ясно і у підводному світі стало похмуро. Карасик задивлявся вгору розмірковуючи — чому це могло статися? Він бачив, що поверхня води стала мутною і по ній бігли хвилі.

Раптом якась зелена риба з'явилася вгорі, просто на поверхні води. Звідки вона взялася?! А за нею так само нізвідки з'явилася ще одна зелена риба, і ще... Вони плавали тільки вгорі, на поверхні води, і не пірнали глибше. А карасик так хотів з ними познайомитися!

«Що то за риби?» — дивувався карасик. Він хотів запитати у дорослих риб. Але всі вони були заклопотані. Тільки й повторювали як завжди: «Нагору не плавай! Не можна!». Але ж як було цікаво! Карасик уже зі всіма в ставку перезнайомився. А там — якісь нові риби! Одного дня, поки ніхто не бачив, карасик, ховаючись за водоростями, поплав нагору і вигулькнув назовні.

Вода тут була дивна — суха. І риби кругом не плавали, а водорості були височезні і не гойдалися за течією. Раптом поряд зашурхотіла дивна істота. У неї не було зябер, а луска була дивна — волохата.

— Що ти за риба? — пробулькотів карасик. — Чи, може, ти жабка?

— Ні, — засміялося звіря. — Я звичайний зайчик!

— А як ти плаваєш без плавців? — розпитував карасик.

— Я не плаваю! Я стрибаю по землі! Ось так, — і зайчик показав, як стрибає.

— Може, й мені спробувати? — карасик розігнався і вистрибнув на берег! Ой, як тут погано! Все тверде, шерхке, і рухатися тут неможливо! Карасик бився на березі, стукав хвостом по піску. Ще й дихати ніяк. Ледве встиг прошепотіти: «Додому». Добре що зайчик трапився розумний і швиденько вкинув нерозумну рибку до води.

— Ріднесенька! Мокресенька! Прохолодненька водичка! — як карасик стрибав у воді! І пірнав, і бовтався, і крутився, наче дзиґа. — Дякую, зайчику! Ти мене врятував!

— Так... Добре, що хоч я трапився. А чого ти випірнув сюди? Ти ж рибка. А риби мають жити у воді!

— Мені стало цікаво, що то за великі риби плавають по воді.

— Риби! — знову засміявся зайчик. — Це не риби! Це — листя! Бачиш — падає з дерев, бо піднявся сильний вітер.

Карасик глянув, як з великої рослини відірвався шматочок і поплив просто по сухій воді. Плавно опустився на воду і пустив дрібні хвильки. А наступний листочок впав просто на носика цікавому карасику! І знову зайчик-сміхотунчик зайшовся сміхом:

— Ти наче тітонька барсучиха у хусточці.

— Ой, а вона страшна? Як щука?

— Та ні! Вона добра. От якби ти міг вийти і погуляти зі мною...

— Ото вже ні! Мені у водичці краще! Ліпше я й далі маму слухатиму. Краще ти знову сюди приходи, розповідатимеш мені ще щось цікаве про свій світ.

Карасик махнув плавничком і поплив додому.